

Sygn. akt VI GC 1126/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 01 czerwca 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. M. i A. R.**

przeciwko **J. M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powodów T. M. i A. R. kwotę 4 266 złotych (cztery tysiące dwieście sześćdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 października 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powodów T. M. i A. R. kwotę 1 317 złotych (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1126/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 kwietnia 2021 roku powodowie A. R. i T. M. domagali się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 4 266 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 października 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej sprzedali pozwanemu towary, w związku z czym wystawili pozwanemu fakturę numer (...) na kwotę 5 166 złotych. Pozwany J. M. nie kwestionował jakości wykonanego przez powodów świadczenia i otrzymanej w związku z tym faktury oraz dokonał częściowej zapłaty należności ujętej w powyższej fakturze, wobec czego do zapłaty na rzecz powodów pozostała kwota 4 266 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 maja 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1722/21 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany J. M. wskazał, że zaskarża nakaz zapłaty w całości nie zgadzając się z jego zapisami oraz twierdzeniami i dokumentami zawartymi w pozwie. W piśmie z datą w nagłówku „dnia 29 lipca 2021 roku” (data prezentaty: 2021-08-03, k. 37 akt) uzupełniającym braki formalne złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany J. M. wskazał, że z jego wycień wynika, że kwota pozostała do zapłaty na rzecz powodów wynosi 4 066 złotych. Pozwany zakwestionował także wysokość zasądzonych na rzecz powodów kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lipca 2019 roku J. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) zamówił mailowo u A. R. i T. M. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) spółka cywilna A. R., T. M. towar w postaci: 200 sztuk tulei (...) wykonanej z (...) w cenie 8 złotych netto za sztukę (z terminem realizacji do dnia 21 sierpnia 2019 roku), 200 sztuk „talerzyków” (...) wykonanych z (...) w cenie 5 złotych netto za sztukę (z terminem realizacji do dnia 14 sierpnia 2019 roku) oraz 200 sztuk osiek (...) wykonanych z (...) w cenie 8 złotych netto za sztukę (z terminem realizacji do dnia 09 sierpnia 2019 roku).

niesporne, a nadto: wydruk korespondencji mailowej – k. 8-9 akt

A. R. i T. M. dostarczyli J. M. towar w ilości i jakości zgodnej ze złożonym w dniu 16 lipca 2019 roku zamówieniem.

niesporne

W dniu 03 września 2019 roku A. R. i T. M. prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) spółka cywilna A. R., T. M. wystawili J. M. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) fakturę numer (...) na kwotę 5 166 złotych brutto tytułem sprzedaży towarów zgodnie z zamówieniem z dnia 16 lipca 2019 roku. Termin płatności należności określono na dzień 03 października 2019 roku.

niesporne, a nadto: faktura – k. 10 akt

Wobec braku uregulowania jakiegokolwiek kwoty z powyższego tytułu, pismem z dnia 25 września 2020 roku A. R. i T. M. wezwali J. M. do zapłaty kwoty 7 290,52 złotych, w tym kwoty 5 166 złotych tytułem należności głównej wynikającej z faktury numer (...), kwoty 535,98 złotych tytułem odsetek oraz kwoty 1 588,54 złotych tytułem kosztów windykacji, w terminie do dnia 02 października 2020 roku.

J. M. tytułem należności ujętej w fakturze numer (...) uregulował na rzecz A. R. i T. M. w dniach: 30 października 2020 roku kwotę 200 złotych, 18 listopada 2020 roku kwotę 200 złotych i 15 grudnia 2020 roku kwotę 500 złotych, tj. łącznie kwotę 900 złotych.

niesporne, a nadto: potwierdzenia przelewów – k. 11-13 akt, wezwanie do zapłaty – k. 14 akt

Pismem z dnia 30 marca 2021 roku J. M. został ponownie wezwany do zapłaty należności wynikającej z faktury numer (...) w kwocie 4 266 złotych wraz z odsetkami w terminie do dnia 06 kwietnia 2021 roku, jednakże bezskutecznie.

niesporne, a nadto: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 15 akt, potwierdzenie nadania – k. 16 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, jednakże jedynie w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także powyżej wskazane dokumenty, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 01 czerwca 2022 roku Sąd oddalił wniosek powodów o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia ewidencji zakupów VAT za okres od września 2019 roku do grudnia 2019 roku wraz z deklaracjami VAT na fakt zaksięgowania faktury wystawionej przez powoda. Sąd miał bowiem na uwadze, że pozwany nie kwestionował zawarcia umowy ani faktury wystawionej przez powodów, w tym w zakresie jej wysokości, ani też jej otrzymania, podnosił jedynie, że dokonał spłaty zobowiązania w części większej aniżeli wskazują to powodowie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 01 czerwca 2022 roku Sąd pominął również wniosek powodów o przesłuchanie stron, albowiem fakt zawarcia umowy i jej prawidłowego wykonania, wysokość zobowiązania pozwanego z tego tytułu, jak i termin wymagalności roszczenia nie były sporne.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powodowie A. R. i T. M. domagali się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 4 266 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 października 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, swoje roszczenie wywodząc z umowy sprzedaży towarów w postaci precyzyjnych elementów maszyn – tulei, osiek i „talerzyków”, które zostały odebrane przez pozwanego J. M. bez zastrzeżeń co do ich jakości i ilości. Niesporne przy tym między stronami było zawarcie przez strony powyższej umowy i jej realizacja przez powodów, a także wysokość umówionej ceny (w łącznej kwocie 5 166 złotych).

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany J. M., pomimo zaskarżenia wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości ponosił jedynie, że swoje zobowiązanie względem powodów spełnił dodatkowo co do kwoty 200 złotych, której powodowie nie uwzględnili, przyznając jednocześnie, że do zapłaty na rzecz powodów pozostała jeszcze kwota 4 066 złotych.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Powyższy przepis kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powodowie) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę. W świetle powyższego uznać należy, że umowa sprzedaży jest umową wzajemną – obowiązkom sprzedawcy przeniesienia własności rzeczy i wydania jej kupującemu odpowiadają bowiem obowiązki kupującego zapłaty ceny i odbioru przedmiotu sprzedaży.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, rzeczą Sądu nie jest bowiem zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 na powódzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodach A. R. i T. M. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że powodowie dostarczyli i wydali pozwanemu zakupiony przez niego towar w ilości i jakości zgodnej ze złożonym zamówieniem, a więc wykazania, że zrealizowali swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powodowie obowiązkowi temu sprostali, przedłożyli bowiem nie tylko wydruk wiadomości mailowej zawierający treść złożonego przez pozwanego zamówienia, ale także fakturę za jego realizację opiewającą na sumę uzgodnionych kwot za poszczególne towary i dowody uregulowania tej faktury w zakresie kwoty 900 złotych (3 przelewy). Zgodnie zaś z poglądem prezentowanym w doktrynie oraz orzecznictwie przedmiotu, który to pogląd

podziela niniejszy Sąd, nawet częściowe wykonanie zobowiązania jest traktowane jako uznanie całego roszczenia przez dłużnika (tak Sąd Najwyższy m. in. w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 roku, sygn. akt I CK 133/04). Skoro zatem pozwany uiszczył część należności głównej wynikającej z faktury numer (...), nie budziło wątpliwości Sądu, że tą czynnością dokonał uznania przedmiotowego roszczenia. Sąd zważył przy tym również, że pozwany J. M. nie kwestionował faktu zawarcia z powodami umowy sprzedaży, jej wykonania przez powodów, ceny zakupionego towaru, jego ilości, jakości, ani też terminów płatności. Pozwany jednocześnie dokonywał płatności na poczet należności objętej fakturą numer (...) i w toku niniejszego postępowania sam przyznał, że do zapłaty na rzecz powodów pozostała mu kwota 4 066 złotych, w tym zakresie więc żądanie powodów nie było w istocie kwestionowane.

Odnosnie natomiast pozostałej kwestionowanej przez pozwanego J. M. kwoty 200 złotych, to wskazać należy, że pozwany nie wykazał uregulowania na rzecz powodów powyższej kwoty. W sytuacji bowiem, kiedy pozwany podnosi, że powodom roszczenie nie przysługuje albo przysługuje, ale w mniejszym niż żądanym zakresie, to na pozwanym, po myśli art. 6 k.c., spoczywa ciężar wykazania, że należności te zostały przez niego uiszczone i w jakim zakresie, a wynikające z powyższych faktur zobowiązanie nie istnieje albo istnieje w mniejszym zakresie. Pozwany odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest bowiem udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06), czego pozwany w żadnej mierze nie uczynił podnosząc jedynie lakoniczne zarzuty niewykazania we właściwy sposób dokonanych rozliczeń i ostatecznego zadłużenia pozwanego i nie przedstawiając Sądowi żadnego dowodu na okoliczność wysokości zapłaconych przez siebie należności, w tym np. potwierdzenia przelewu, czy innego dokumentu pełniącego funkcję pokwitowania, z którego wynikałoby, że w istocie pozwany uregulował na poczet spornej faktury jeszcze kwotę 200 złotych nie uwzględnioną przez powodów w rozliczeniach. Twierdzenia pozwanego zatem, jakoby uregulował jeszcze na rzecz powodów dodatkowo kwotę 200 złotych, pozostały więc gołosłowne, same bowiem twierdzenia strony o danym fakcie nie stanowią dowodu na jego zaistnienie.

Mając powyższe na uwadze i uznając, że powodowie wykazali, że przysługuje im dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości oraz że pozwany nie zdołał wykazać, że jego zobowiązanie jest niższe o kwotę 200 złotych, Sąd w punkcie pierwszym wyroku przyjmując za podstawę prawną przepis art. 535 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) zasądził od pozwanego J. M. na rzecz powodów A. R. i T. M. kwotę 4 266 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 04 października 2019 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego sprawę pozwanego na rzecz powodów koszty procesu w kwocie 1 317 złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, na co składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 400 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd zważył, że wysokość powyższych kosztów wynika wprost z przytoczonych przepisów prawa, a pozwany nie przedstawił żadnej argumentacji, która mogłaby stanowić podstawę do ich obniżenia, zaś mając na uwadze nakład pracy pełnomocnika i stopień zawłości sprawy, mimo że sprawa miała charakter typowej sprawy o zapłatę, Sąd także z urzędu nie dopatrywał się istnienia takowych podstaw.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 14 sierpnia 2022 roku